

Vörös István
(1964, Budapest) költő,
műfordító, szerkesztő,
József Attila-díjas

Vörös István

Távol a rémülettől

Most minden összeomlik,
aminek nem volna szabad,
mit értetlenül túr az agy.
Háború ez – rémült szavak?
Minek is félni addig,

amíg szabályok tartanak,
mint festékfoltos falszakasz,
távol a rémülettől?
Sok biztos dolog megdől,

sok bizonytalan átszakad,
látunk majd ledőlt gátakat,
iszonyt áradni bentről,

a lélekmélyi lesből,
hol annyi borzalom lakik.

A borzongás elandalít.

Fehér puli

Lábadhoz ért a halál kiskutyája,
szeretnivaló nyolchetes puli.
A jót az ember nem bírhatja ki,
önnön magától meg kell fosztani,
hogy amit állni kell, végül kiállja,

leülje lét utáni börtönét,
kifeküdjé az élet gondjait.
Mit ér a Nap felhősen itt,
ha nemlét közben kék az ég?

Ugat, ugat a bolyhos kiskutya,
s ha megsimogatni lehajolok,
a hang helye üresen felragyog,

nem volt ott senki, végül megszokod.
A kérdés önmagának adott válasza:

nem lesz világos semmire soha.